

Preta

Sterre Carron

PRETA

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

Voor mijn mama, die me op handen droeg, van wie ik mocht zijn wie ik ben... voor altijd in mijn hart...

Ze overleed op 10 januari 2018.

Ik knipper met mijn ogen. Het duurt enkele seconden voor ik beseft dat ik op koude, vochtige grond lig. Ik word me bewust van de kloppende pijn in mijn hoofd. Ben ik buiten bewustzijn geweest? Het moet haast wel. Voorzichtig hef ik mijn hoofd op, maar laat het met een kreun weer vallen. De pijnscheuten in mijn nek zijn ondraaglijk. Langzaam dringen de feiten mijn bewustzijn binnen. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang tot de metaalsmaak van bloed mijn mond vult. Ik slik het bloed weg en onderneem een poging om op mijn kin te steunen. Mijn gespierde armen liggen gebogen voor me. Mijn linkerwijsvinger ligt op de vlek. De witte vlek. Een oerkreet weergalmt door de keldergang. Ik probeer mijn innerlijke pijn te verbijten, maar de tranen winnen het duel. Hoe moet het nu verder? Ik weet het niet. Echt niet!

Ik druk me overeind, duizel en smak tegen de muur. Mijn adem wordt met kracht uit mijn longen geperst. Ik sluit mijn ogen en stop mijn knokkels in mijn mond. Ik bijt zo hard dat de venijnige hartpijn even naar de achtergrond verdwijnt. Mijn ogen dwalen opnieuw naar de vlek en naar het papier, dat van me weg lijkt te vluchten. De bries, die door het keldergat waait, speelt er een spel mee. Een gevoel van ongeloof bekruipt me. Het kan niet waar zijn, maar toch is het zo. De bewijzen liggen voor me. Ik luister naar mijn opgejaagde ademhaling tot ik mijn zelfbeheersing verlies. Een enorme woede komt tot leven. Ik bulder en geef een trap tegen de stenen muur. Het is niet genoeg om me te kalmeren. Alles wat zich in mijn directe omgeving bevindt, schop ik door de keldergang. Ik trek aan mijn haren, knal met mijn schouder tegen de muur, loop een meter verder en beuk er vervolgens opnieuw tegenaan. Ik ben radeloos. Ik ben gevangen in een web van leugens en problemen. Al mijn dromen en mijn toekomst zijn in één seconde als een luchtbel uiteengespat. Dit kan niet ongestraft blijven.

Hoe is het alweer begonnen? Juist, ja. Ik knipte het licht van de keuken aan maar alles bleef donker. Met een zaklamp daalde ik de trap af naar de kelder en liep naar de kast met de schakelaars. Na een kortstondige inspectie wist ik dat de vaatwasmachine voor de kortsluiting

had gezorgd. Ik duwde het klepje van de schakelaar weer omhoog en opeens baadde ik in het licht. Ik wilde rechtsomkeer maken, maar mijn blik werd getrokken naar het donkere gat, alsof het me wenkte. Ik liep de smalle gang door en keek in het gewelf. Wat een rommel! Ik liet het licht van de zaklamp er langzaam overheen glijden. Ik zag ontelbaar veel dozen, spullen die we al lang naar het containerpark hadden moeten brengen en mappen met vergeelde etiketten. De roze map met de hartjes trok mijn aandacht. Ik wilde ze vastnemen, maar herinnerde me dat de soepketel nog op het elektrisch fornuis stond. Toen ik onderaan de trap stond, draaide ik me om. De soep kon wachten. Ik liep het donker weer in. Ik nam de map, opende ze en zag de vlek. Jarenlang was ze onzichtbaar geweest. Nu was ze niet langer alleen. Ik was haar deelgenoot geworden.

Ik hoor gestommel boven mijn hoofd. Ik moet hier weg. Samen met de vlek...

1.

Voldaan stak Sammy de oortjes van haar iPod in. Voor ze op haar fiets stapte, keek ze nog een keer achterom en stak enthousiast haar hand op naar de persoon die de overgordijnen dichttrok.

Terwijl ze langzaam op haar pedalen trapte, streelde de zwoele najaarswind haar gezicht. Ze inhaleerde de lucht tot diep in haar longen, stak een vuist in de lucht en stootte een kreetje uit, gevolgd door een luide 'Yes!'. Het nummer 'Perfect' van Ed Sheeran paste precies bij haar gemoedsstemming. De herinneringen aan de laatste uren zorgden ervoor dat iedere vezel in haar tengere lijf tintelde.

Aan het einde van de Gestellei in Bonheiden sloeg ze de Groot-hoeweweg in. Nog twee kilometer en ze was thuis. Toen ze langs het maisveld fietste, trok ze haar oortjes uit en stak die in de achterzak van haar spijkerbroek. De twee meter hoge planten wiegden zachtjes heen en weer. Het werd de hoogste tijd dat de kolfkwasten verwijderd werden met een dorsmachine, want het ritselende geluid dat de planten maakten, gaf haar een onveilig gevoel. Op een dag had haar broer Tristan, samen met enkele vrienden, haar op deze plek de stuipen op het lijf gejaagd. Het was met Halloween. Toen Sammy voorbijfietste, was een vriend van haar broer haar, compleet in paniek, tegemoet gelopen. Hij had naar adem gesnakt en stamelend uitgebracht dat er met Tristan iets afschuwelijks was gebeurd. Het ging vast om een afrekening. Voor ze een woord kon uitbrengen, had hij haar van haar fiets gesleurd en haar meegetrokken naar het maisveld. Daar aangekomen, had Sammy zich zo snel als ze kon een weg gedrongen tussen de stekelige planten door, tot ze op de aangewezen plaats was gekomen. Tot haar ontzetting had ze gezien hoe Tristan met zijn arm in een onnatuurlijke hoek op de grond lag. Zijn gezicht was één bloederige massa geweest en uit zijn oren had bloed gedruppeld. Het had enkele seconden geduurd voor het gekreun van haar broer haar reflexen had aangewakkerd.

Omdat niemand iets deed, had ze zijn vrienden toegeschreeuwd dat ze klungels waren. Waarom belden ze de hulpdiensten niet? Terwijl Sammy neerhurkte naast haar broer, had ze haar mobiel genomen en een nummer ingetoetst. Een van Tristans vrienden had haar het toestel uit handen gegrist. Op het moment dat ze de vriend een oplawaai wilde geven, was Tristan overeind gevlogen en luidkeels beginnen te lachen, waarna een lachsalvo van de anderen was gevolgd. Tristan en zijn vrienden, die een opleiding regie volgden aan het RITCS, de media- en theaterschool in Brussel, hadden een gruwelijk scenario bedacht. Omdat ze wisten dat Sammy rond deze tijd de plaats voorbij zou rijden, hadden ze voor een van hun schoolopdrachten meteen iemand in beeld gehad die echt in paniek was.

Sammy schudde zachtjes met haar hoofd en grinnikte. Haar broer. Hij was me er eentje. Voor geen geld ter wereld zou ze hem kunnen missen. Omdat hij tijdens de week op kamers verbleef, keek ze steeds uit naar het weekend. Na zijn thuiskomst deden ze elke keer samen iets leuks en praatten uren aan een stuk over wat er de voorbije week was gebeurd.

Een geluid rukte haar uit haar gemijmer. Ze keek over haar schouder. Geen levende ziel te bespeuren. *Kom op, joh, voortmaken! Beeld je niets in!* Toch had ze het gevoel dat ze werd bespied. Natuurlijk! Dat was die verdomde vogelverschrikker die in de verte opdoemde. De boer had hem voorzien van een zwarte jas, handschoenen en een omgekeerde fluitketel, die als hoofd diende, met daarbovenop een oude, slappe hoed. De jas zwaaide lichtjes heen en weer tegen het metaal van de ketel. Het resultaat was een knarsend geluid.

Het duister lag als een deken over de straatweg en de velden en zorgde ervoor dat er een rilling langs haar ruggengraat gleeed. Welke geheimen hield het donker voor haar verborgen? De stilte die

neerdaalde, werd verbroken door haar gejaagde ademhaling. Haar handen werden klam. Ze haalde ze om de beurt van het stuur en veegde ze af aan haar spijkerbroek. Ze duwde nog harder op haar pedalen. De amberkleurige gloed van de verlichtingspaal naderde, wat haar een vals gevoel van veiligheid gaf.

De loodgrijze regenwolken, waar de hele dag al een dreiging van was uitgegaan, maakten hun belofte waar. Dikke regendruppels roffelden op haar hoofd en haar rug. Ook dat nog! Toen ze het tweede maisveld voorbijreed, wist ze dat haar intuïtie haar niet had bedrogen. Een schimmige figuur kwam tevoorschijn. Omdat het zo hard regende, kon ze het gezicht niet onderscheiden. Ze trapte nog harder. De gedaante bleef als versteend staan. Toen ze op een drietal meter afstand was, wist ze dat ze hem niet kon ontwijken. Een ferme trap tegen haar fiets deed haar op de grond smakken. Ze probeerde overeind te krabbelen en op de vlucht te slaan, maar haar belager was haar te snel af. Een rechtse hoekstoot maakte het haar onmogelijk om zich te verzetten. Alsof ze een veertje was, werd ze aan haar sweater omhooggetrokken en ruw voortgesleept tot diep in het veld. Haar gil stierf weg in het veld en werd meegenomen door de wind. Toen haar belager even achteromkeek, zag Sammy haar kans schoon. Ze rukte zich los en vloog overeind. Haar vingers grepen de jaskraag van haar belager vast. Een rechtse hoekstoot maakte een ravage van Sammy's perfecte gebit. Ze spuwde samen met een tand bloed uit. Paniekerig schoof ze op haar ellebogen achteruit tussen de ruwe planten, maar ze besepte dat ze geen schijn van kans had. Een kopstoot brak haar neus. Haar hoofd raakte de grond. Kermend vormde ze met haar handen een kom voor haar gewonde gezicht. Tranen, bloed en regendruppels gleden tussen haar vingers.

Sammy's tegenstander vloog overeind. De meedogenloze schoppen tussen haar ribben deden haar naar adem snakken. Elke trap ging

gepaard met het uitspuwen van een scheldwoord.

Ze voelde een immense kracht en overlevingsdrang. Die zorgden ervoor dat ze uiteindelijk voldoende moed kreeg om overeind te kruipen. Een keiharde stomp in haar maag. De volgende slag was een perfecte uppercut. Sammy's achterwaartse tuimeling maakte een einde aan het gevecht. Haar achterhoofd smakte tegen de dorsmachine. De beenderen van haar schedel kraakten. Haar laatste gedachte ging uit naar haar broer. *Tristan!* Ze moest het hem vertellen... Hij zou het nooit te weten komen...

Een waanzinnige lach vulde de duisternis.

Verder lezen? Bestel nu het boek!